

fører med Hensyn til tilkommende Bevillinger til Kirker i Kjøbenhavn, er jo rigtignok Braadden tagen af Kritikken af Flertallets Holdning. Der ligger jo aabenbart efter Ordførerens Udtalelser ikke den mindste Ubvilje til Grund for Rægtelsen af den af den højtærede Minister stillede Fordring, men kun et Dvifte om, at det skal ske paa samme Maade som ellers i Landet. Naar Mindretallet imidlertid har fulgt Ministeren, ligger det i, at vi have ment, at der er særlige Forhold til Stede i Kjøbenhavn. Det er jo ikke som ellers paa Landet, at det er et bestemt Sted, hvor der samles ind til en bestemt Kirke. Her er det jo en Flerhed af Kirker, som der trænges til. Forholdene ere, kort sagt, ganske ekstraordinære, og vi have derfor fundet det meget naturligt, at den højtærede Minister ønskede en samlet Bevilling, eller en Bevilling for visse Aar, som kunde fordeles efter visse bestemte Regler. Hvorledes det vil gaa med denne Bevilling, kan jo ikke vides endnu, men skulde det gaa efter Flertallets Dvifte, ser Mindretallet ikke med særlig Bekymring derpaa, naar blot det Løfte bliver opfyldt, som den højtærede Ordfører mente, han kunde give om, at man vil stille sig ligesaa velvillig til Kjøbenhavn som til det øvrige Land i denne Sag. Et enkelt Spørgsmaal maa jeg endnu omtale, det er Rentespørgsmaalet under det lærde Skolevæsen, Endringsforlaget Nr. 124. Saaledes som det Mindretal, paa hvis Vegne jeg taler, stillede sig til Sorø Akademi, og den af den højtærede Minister foreslaaede Rentenedsættelse, har Mindretallet ment, det atter maatte stille sig over for dette Forhold, idet man nemlig gaar ud fra, at naar Ministeren vil have en Bevilling, som i Grunden — saaledes opfatter Mindretallet det — paa lægger Ministeren at nedsette Renten for Sorø Akademis Midler, thi en Bemyndigelse behøver Ministeren jo ikke til at nedsette Renten i det enkelte Tilfælde, hvor han ikke kan faa en højere Rente, maa det opfattes tillige som et Løfte fra den højtærede Ministers Side om ogsaa at ville nedsette Renten for alle Akademiets Midler, saaledes har i alt Fald Mindretallet opfattet Ministerens Forslag, i dette Tilfælde kunde Mindretallet ganske vist ikke se andet, end at det var naturligt og rimeligt, at det lærde Skolevæsens Prioriteter fulgte samme Regel, saa meget mere som det kun var et mindre Beløb, som der her er Tale om. Skulde der foreligge særlige Forhold og Omstændigheder ved disse Arter af Prioriteter, hvad Mindretallet jo ikke kan have nogen bestemt Mening om uden at kende disse Prioriteter nærmere, saa er det jo en Selvfølge, at det

ogsaa er naturligt, at Ministeren stiller sig anderledes, men saaledes som Sagen er kommen til at foreligge, har Mindretallet ikke kunnet se, at der er nogen bestemt Grund til at gøre Forskel paa disse to Forslag.

Nordam: Jeg skal tillade mig at udtale min Tak til den højtærede Kultusminister og til Finansudvalget, fordi de have stillet sig saa overordentlig velvillige med Hensyn til forskellige Forslag, som angaa den medicinske Undervisnings Fremme, saavel Post 109 angaaende Ansættelse af en Assistent ved Universitetet farmakologiske Samling som Posten Nr. 114, som angaar 8,000 Kr. til 4 Overlæger ved Kjøbenhavns Kommunehospital, og særlig da den store Post under Nr. 115 om Køb af Ejendommen her lige over for, som andrager 209,000 Kr., og ligeledes Posten under Nr. 117 angaaende 20,000 Kr. til Dr. Finsen. Jeg vilde gerne dvæle ved Posten under Nr. 114 angaaende 8,000 Kr. til 4 Overlæger ved Kjøbenhavns Kommunehospital. Det er en Bevilling, som jeg tror, Overlægerne have fortjent fuldt ud, og som jeg tror vil gavne det medicinske Studium derigennem, at der atter kan holdes Praktikanter paa Kommunehospitalet. Jeg vilde have sat megen Pris paa, om den højtærede Kultusminister atter her havde optaget det Forslag, som sidste Aar fandtes under Kultusministeriet, angaaende 1,000 Kr. til Professor Pontoppidan for lægevidenskabeligt Støn over tvivlsomme Sinds sygdomme. Som bekendt blev denne Post ikke bevilget i Fjor, og det var jo ret mærkeligt, at den ikke blev bevilget, da den var anbefalet saavel af Kjøbenhavns Magistrat som af Sundhedskollegiet, det lægevidenskabelige Fakultet og Konsistorium, altsaa alle de Autoriteter, som kunne udtale et Støn over den Sag. Naar Professor Pontoppidan mistede det Tilskud af 1,000 Kr., den Løn, som han hidtil havde haft for den Gerning, saa var det jo, fordi det var en midlertidig Bevilling, der kun var givet for 3 Aar. Men det Tidspunkt, hvorunder han mistede den, var ret uheldig valgt. Som bekendt havde der rejst sig en meget stærk Storm mod Professor Pontoppidan, en Storm, som var ganske uberettiget i enhver Henseende, og man fik let Indtrykket af, at Regeringen og Rigsdagen delte den Ansættelse, at der havde fundet noget Sted, som ikke burde finde Sted. Men det er jo en Misforstaaelse, der er jo ikke nogen her, som ikke mener, at Professor Pontoppidan i enhver Henseende har udført sin Gerning til Tilfredshed, og at der ikke er noget som helst i